

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **T.T.T.T.**, v řízení zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované **Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Ostrava**, se sídlem Bohumín-Starý Bohumín, Slezská 295, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.4.2010 č.j. CPOV-3490/ČJ-2010-074061-SV, ve věci zajištění cizince,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Ostrava, ze dne 15. dubna 2010 č.j. CPOV-3490/ČJ-2010-074061-SV se pro nezákonnost **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 5.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta se sídlem Brno, Příkop 8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byla žalobkyně zajištěna za účelem předání podle mezinárodní smlouvy.

Žalobkyně v žalobě m.j. namítá, že rozhodnutí bylo vydáno předčasně, když o správním vyhoštění žalobkyně nebylo do dne vydání rozhodnutí o zajištění pravomocně rozhodnuto, proto se rozhodnutí o správním vyhoštění nestalo ani vykonatelným. Váže-li pak rozhodné anglické znění readmisní dohody možnost vydání cizince na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, ta ke dni vydání napadeného rozhodnutí o zajištění nenastala.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Vychází z českého publikovaného znění readmisní dohody, podle kterého není rozhodná vykonatelnost, ale právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Má současně za to, že tato podmínka musí být naplněna až v okamžiku realizace předání podle readmisní dohody, proto postupovala zákonně, pokud žalobkyni zajistila za účelem předání podle readmisní dohody, když žalobkyně se nevzdala práva odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto nemohlo být vyhoštění realizováno ve lhůtě 48 hodin.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně byla zajištěna podle § 27 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dne 14.4.2010 a téhož dne jí bylo oznámeno zahájení správního řízení o vyhoštění. Po jejím výsledku jí bylo 15.4.2010 předáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které neobsahuje výrok o vyloučení odkladného účinku, a napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 129 odst. 1, 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a je odůvodněno zjištěními k neoprávněnosti pobytu žalobkyně na území České republiky, konstatací vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a odkazem na Dohodu mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států publikovanou v České republice pod č. 26/2008 Sb.m.s. (dříve i dále jen „readmisní dohoda“) se závěrem, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zakládá důvod pro podání žádosti o převzetí žalobkyně příslušným vietnamským orgánům.

Soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně dovodily (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 31.3.2010 č.j. 2 As 80/2009-66 dostupný na www.nssoud.cz), že již při rozhodování o zajištění cizince podle § 129 ZPC je třeba zkoumat naplnění podmínek předání cizince podle readmisní dohody, přičemž jejich splnění musí být zřejmé již z rozhodnutí o zajištění vydávaného podle § 129 ZPC. Současně zdůrazňují, že ve vztahu k readmisní dohodě s Vietnamem je bez ohledu na publikované české znění rozhodné anglické znění readmisní dohody (srov. čl. 11 in fine readmisní dohody), které jako podmínku pro předání nestanoví

pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, ale „*an enforceable expulsion order*“, tedy vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě naplnění podmínek pro zajištění cizince dle § 129 ZPC je tak třeba zkoumat vykonatelnost uloženého správního vyhoštění.

Žalovaná však, vedena nesprávným právním názorem o tom, že k naplnění podmínek readmisní dohody nemusí dojít již v okamžiku zajištění cizince podle § 129 ZPC, ale až v okamžiku realizace předání, otázku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění zcela ignorovala. Z obsahu správních spisů je přitom zřejmé, že tato vykonatelnost ani v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nemohla nastat, když jakkoli bylo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyni předáno 15.4.2010, neobsahuje výrok o vyloučení odkladného účinku. S ohledem na to, že ZPC pro rozhodnutí o správním vyhoštění neobsahuje speciální úpravu a nevylučuje použití zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „spr. ř.“), je třeba konstatovat, že podle § 74 odst. 1 spr. ř. se mohlo takové rozhodnutí o správním vyhoštění stát vykonatelným nejdříve jeho právní mocí, která by (za situace, kdy se proti němu žalobkyně nevzdala práva odvolání) mohla nastat až oznámením rozhodnutí o odvolání nebo marným uplynutím lhůty k podání odvolání (§ 73 odst. 1 spr. ř.). Lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění však žalobkyni v okamžiku doručení napadeného rozhodnutí o zajištění sotva začala plynout.

Z uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně bylo vydáno a žalobkyni oznámeno, aniž byly naplněny podmínky readmisní dohody. Proto je rozhodnutí žalované nezákonné a jako takové ho krajský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Na okraj soud poznamenává, že uvedené závěry nevylučují obecně zajištění cizince i před vykonatelností rozhodnutí o vyhoštění. K tomu však neslouží postup podle § 129 ZPC, ale postup podle § 124, příp. § 124a ZPC.

K dalšímu žalobním bodu – že žalobkyně byla ve skutečnosti zajištěna podle § 124 ZPC za účelem jejího vyhoštění, nikoli podle § 129 ZPC za účelem jejího předání podle readmisní smlouvy, soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí je jasné deklarováno ve výroku i v odůvodnění (v tomto ohledu mezi nimi neexistuje rozpor), že vůči žalobkyni je postupováno podle § 129 ZPC. Pokud se týká naplnění podmínek § 129 ZPC, o této problematice bylo podrobně pojednáno shora. Vůči žalobkyni současně zjevně nebylo napadeným rozhodnutím postupováno podle § 124 ZPC, když se to z napadeného rozhodnutí nijak (ani příp. překlepem) nepodává. Tento žalobní bod tedy shledává soud nedůvodným.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalobkyně ve sporu, kdy žalobkyni tak dle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří náklady právního zastoupení:

- α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH /
/ úkon při těchto poskytnutých úkonech

právní služby:

1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.	4.200,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,- Kč
γ) DPH 20% z částek uvedených pod písm. α) - β)		960,- Kč
<i>Celkem</i>		<i>5.760,- Kč</i>

Soud proto uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 15. července 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu